

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobců: a) K.B.**, nar. „X“, muž, státní příslušnost Kosovská republika, **t. č. v zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová**, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, **b) T.H.**, nar. „X“, státní příslušnost Kosovská republika, **t. č. v zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová**, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, **proti žalovanému: Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ul., 530 06 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. KRPE-11032-23/ČJ-2015-170022-SV, a ze dne 10. 2. 2015, č. j. KRPE-11067-23/ČJ-2014-170022-SV,**

t a k t o :

- 1. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 2. 2015, č. j. KRPE-11032-23/ČJ-2015-170022-SV, a ze dne 10. 2. 2015, č. j. KRPE-11067-23/ČJ-2014-170022-SV, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- 2. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími uvedenými ve výroku tohoto rozsudku žalovaný podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zajistil žalobce za účelem jejich předání maďarské straně podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla v případě žalobce a) stanovena na 30 dnů, v případě žalobce b) na 60 dnů. Žalobci byli společně umístěni do zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová.

Proti rozhodnutím o zajištění podali žalobci včasnou žalobu, v níž namítli, že ačkoliv přicestovali společně a jsou partneři (druh – družka), žalovaný k této skutečnosti nepřihlédl a v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu žalobce a) nepovažoval za účastníka řízení o zajištění žalobce b) a opačně. Žalobci též namítli, že vedlejší výrok o době zajištění není vůbec odůvodněn a rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. V této souvislosti žalobci poukázali na skutečnost, že ve skutkově stejných případech stanovil žalovaný rozdílnou dobu zajištění (30 dnů v případě žalobce a/, 60 dnů v případě žalobce b/). Žalobci žalovanému dále vytkli, že se dostatečným způsobem nezabýval tím, zda je v případě žalobců splněna podmínka zajištění plynoucí z čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, tj. zda existuje vážné nebezpečí jejich útěku a dostatečně též neposuzoval alternativy k zajištění. Dle žalobců je zajištění v daném případě nepřiměřeným opatřením. Z výše uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že se v odůvodnění žalovaných rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi. Svá rozhodnutí hodnotí jako věcně správná a zákonná a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalovaná rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a j e d ů v o d n á .**

Předně krajský soud zdůrazňuje, že si je plně vědom toho, jak náročné úkoly a v jakém rozsahu žalovaný plní, jakož i toho, za jakých okolností je rozhodnutí o zajištění cizince vydáváno – správní orgány mají pouze omezené množství času na jeho vydání a mají k dispozici pouze omezené množství informací o cizinci, a proto nelze na jeho odůvodnění klást přemrštěné požadavky.

Krajský soud si je nicméně vědom i svého postavení v soustavě správních soudů, a proto nemůže ignorovat ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které¹ se i v řízení o zajištění cizince užije § 27 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

¹ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 2 Azs 58/2014 – 28, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 As 158/2013 – 15, ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 134/2013 – 31, ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54. Srov. ovšem i rozsudek téhož soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014 – 37.

pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Žalobci byli společně zajištěni a v řízení shodně tvrdili, že spolu žijí jako druh a družka. Ve správním spise je též založena listina vydaná orgány Kosovské republiky, z níž tato skutečnost plyne, byť tato listina není vyhotovena v českém jazyce (listina je označena v jazyce anglickém jako „*declaration on joint household*“). **Za těchto okolností nebyl důvod nepovažovat žalobce a) za osobu, která by mohla být dotčena na svých právech vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce b) (a opačně) ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu**, zvláště když Nejvyšší správní soud již v minulosti rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 – 90), že zásahem do práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy by podle okolností mohl být i zásah do soužití osob nesezdaných, pokud by mezi nimi prokazatelně fungoval rodinný vztah (typický život ve společné domácnosti, společná péče o potomky). Krajský soud též nemohl přehlédnout, že žalobce b) výslovně žádal (viz stranu 7 protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 10. 2. 2015, č. j. KRPE-11032-20/ČJ-2015-170022-SV), aby mohl být případně přítomen výsledku žalobce a).

Důvodná je též námitka, že vedlejší výroky žalovaných rozhodnutí o době zajištění nebyly přezkoumatelným způsobem odůvodněny. Nejvyšší správní soud soustavně judikuje,² že správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést. Dále lze – dle Nejvyššího správního soudu – nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.). K uvedenému právnímu názoru dospěl Nejvyšší správní soud i při vědomí toho, že správní orgán zpravidla rozhoduje o zajištění cizince v časové tísní. Časová tíseň sice může odůvodnit do jisté míry sníženou kvalitu argumentace správního orgánu, nicméně nelze jí ospravedlnit absenci jakýchkoliv úvah stran některé části výroku rozhodnutí. Prezentovaný právní názor není dle Nejvyššího správního výsledkem přepjatého formalismu, nýbrž výrazem soudní ochrany práv zajištěných cizinců, kterým by jinak bylo znemožněno seznámit se s důvody příslušné části výroku rozhodnutí a směřovat vůči ní konkrétní žalobní body.

Výše popsaným požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem však žalovaný nedostál, když v obou žalobou napadených rozhodnutích odůvodnil dobu zajištění obecným konstatováním, že doba zajištění byla stanovena „*s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu předání cizince, obstarání veškerých podkladů s tím souvisejících a zajištění přepravy na hraniční přechod tak, aby bylo předání uskutečnitelné v době trvání zajištění.*“ Z nařízení Dublin III (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32013R0604&from=CS>) přitom plyne, jaké konkrétní

² Srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, ze dne 16. 12. 2014, č. j. 2 Azs 103/2014 – 43, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 1 Azs 136/2014 – 31, ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 45, ze dne 19. 11. 2014, č. j. 2 Azs 104/2014 – 39, ze dne 21. 10. 2014, č. j. 6 Azs 220/2014 – 11, a řadu dalších.

úkony a v jakých maximálních lhůtách musí být ve věcech určitého druhu učiněny, a proto žalovanému nic nebránilo v tom, aby tyto skutečnosti žalovaný zmínil v odůvodnění svých rozhodnutí a následně stanovil odpovídající dobu zajištění (samozřejmě i s přihlédnutím k současnému notoricky známému přetížení orgánů maďarské strany - http://zpravy.idnes.cz/uprchlici-z-kosova-v-cesku-dcy-/domaci.aspx?c=A150312_174532_domaci_neh). Na tomto místě krajský soud pro úplnost připomíná, že nedostatek odůvodnění nelze nahradit podrobnou argumentací uvedenou ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, oba dostupné na www.nssoud.cz), neboť argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě měly zaznít v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a proto na takové dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 - 60, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o prodloužení zajištění, lze zmínit názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ Jakkoli se tento názor vztahuje k řízení vedenému dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze tyto závěry bez potíží vztáhnout i na rozhodování dle ustanovení § 124b odst. 1 tohoto zákona či 129 odst. 1, neboť úprava rozhodnutí o prodloužení zajištění je v obou případech identická. **Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí však dle Nejvyššího správního soudu obsahovat úvahu, jaké kroky správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné předání či vyhoštění realizovat.**

Nedůvodné jsou naopak námitky žalobců, že se žalovaný dostatečným způsobem nezabýval tím, zda je v případě žalobců splněna podmínka zajištění plynoucí z čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a neposuzoval alternativy k zajištění, v důsledku čehož nepřiměřeným způsobem zasáhl do jejich „rodinného a soukromého života“. Žalobcům je třeba především připomenout, že vstoupili na území České republiky neoprávněně (poté, co ilegálně překročili vnější hranice schengenského prostoru, vstoupili na území Maďarska /ze Srbska/ a následně též na území Slovenské republiky), nedisponovali platným cestovním dokladem, žádnými finančními prostředky potřebnými pro další pobyt na území České republiky či k dobrovolnému návratu (žalobce a/ uvedl, že mají s žalobcem b/ k dispozici 50 EUR!), nemohli se spoléhat na finanční pomoc od své rodiny z Kosovské republiky (neboť právě z ekonomických důvodů, jak oba uvedli, Kosovskou republiku opustili), možnost zajištění si výdělkem legální cestou byla u obou žalobců nulová (neovládají český jazyk, neměli potřebná povolení). Žalobci též nebyli zdravotně pojištěni. Oba výslovně uvedli, že jejich

cílem byla (a stále je) Spolková republika Německo, v České republice neměli (a nemají) v úmyslu se zdržovat a již vůbec neměli (a nemají) v úmyslu vrátit se zpět do Maďarské republiky. Nadto žalobci již minimálně jednou nedodrželi podmínky stanovené jim členským státem Evropské unie, když se v rámci řízení o mezinárodní ochraně nedostavili do záchytného tábora pro cizince v Debrecíně a z Maďarské republiky odcestovali s úmyslem vlakem dojet až do Spolkové republiky Německo. **Je tedy zjevné, že zde bylo a stále je „vážné nebezpečí útěku“ obou žalobců ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.** Za těchto okolností soudu není zřejmé, jaká konkrétní zvláštní opatření za účelem vycestování měl žalovaný podle žalobců užít a jaké konkrétní úvahy měl ještě do odůvodnění žalovaných rozhodnutí vtělit. Žalovaný dle názoru krajského soudu správně rozhodl o zajištění žalobců a o jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců, jehož klienti mohou (v zařízení) navštěvovat knihovnu, posilovnu, tělocvičnu, výtvarné dílny či kino. Vycházkový prostor kolem ubytovny je volně přístupný od 07.00 hod. až do večera (zde se nachází stůl na stolní tenis, pískoviště pro děti, dále jsou klientům zapůjčovány různé stolní hry a karty). Součástí zařízení, jak je soudu známo z úřední činnosti, je i zdravotnické středisko. Klienti se mohou setkat i s duchovními katolické, pravoslavné a muslimské víry. V podrobnostech viz <http://www.suz.cz/> (či vyjádření vedoucího zařízení pana Ing. V.A., popř. vyjádření Správy uprchlických zařízení MV ČR, obě založená ve spise zdejšího soudu 50A 4/2015). Lze tedy uzavřít, že žalovaný neužil nepřiměřené opatření a neignoroval zájmy žalobců, kteří byli (jak je patrné z žádosti žalovaného o umístění žalobců do zařízení pro zajištění cizinců) ubytováni jako „manželé“.

K možnosti dobrovolného návratu žalobců krajský soud pro úplnost dodává, že žalobci nemají cestovní doklady, nejsou držiteli víza nebo platného oprávnění k pobytu a stát, v němž požádali o mezinárodní ochranu, nesousedí s Českou republikou, a proto jim jakožto neoprávněně pobývajícím státním příslušníkům třetí země nelze umožnit dobrovolný návrat přes členské státy, v nichž nemají oprávnění k pobytu (ani k průjezdu), a to ani přímou leteckou cestou, neboť žalobci nepředložili letenku a jsou, jak sami uvedli, bez finančních prostředků.

Jelikož žaloba byla důvodná, krajský soud žalovaná rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšným žalobcům podle obsahu spisu žádné náklady v řízení nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. ledna 2015

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová